

Дітки маленькі кликали маму:

— Вставай, голубко, нене кохана,

Прокинься швидше та кидай яму,

Бо ми не їли з самого рана! —

Даремно ждати; побігли в клуню:

— Чом не йде мама? Скажи, татуню

— Пождіть, не плачте, дітоньки милі,

Не видно — прийде ваша матуся,

Зварить кулешик, дасть льолі білі,

А я ще трохи помолочуся. —

Не ждється діткам — побігли в клуню:

— Де ж наша мама? Скажи, татуню!

Голову сумно тато понурив,

Обійняв діти, та що казати?

Трьома струмцями піт з його дзюрив;

Лишив роботу, побрів до хати,

Злагодив їсти — і знов у клуню;

А діти в голос: — Куди, татуню?

Зіб'ються нишком собі в куточок,

Глянуть в віконце, заплачуть гірко;

На столі часом хоча б шматочок,

А їх до того цілих п'ятірко...

Вони б хотіли побігти в клуню,

Так до розправи взяли татуню.

Зростають дітки — і голі, й босі,

Вже не питають, бо зрозуміли,

Чом не приходить матуся й досі.

Нелюдські злидні кругом обсіли,

Опорожнили комору й клуню,

По заробітках женуть татуню.

Надворі люто тріщать морози,

А він працює і дні і ночі;

Краялось серце, змерзали сльози,

Поки не сплющив навіки очі.

Побіжать дітки із хати в клуню:

— На кого кинув ти нас, татуню?